

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 332/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. L., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. SA-8 C 205/2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. apríla 2011 doručená sťažnosť P. L., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie

jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. SA-8 C 205/2004.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

„V roku 2003 som podal žalobný návrh vo veci ochrany osobnosti (a iné) na súd. Išlo o návrh voči fyzickej osobe menom L. A. Vzhľadom na reorganizáciu súdnictva a súdov, putoval predmetný spis na rôzne súde až napokon skončil na Okresnom súde v Galante, kde ho v súčasnosti evidujú pod č. SA – 8 C/205/2004 a doposiaľ nebola vec ukončená ani na súde I. stupňa...

Žiadam preto ústavný súd, aby posúdil všetky aspekty daného súdneho konania, teda už vyššie uvedené putovanie súdneho spisu zo súdu na súd, či vec prejednávajúci súd postupoval bez zbytočných prieťahov, či si súd splnil svoju zákonnú povinnosť poučenia, či súd vydal vo veci nesprávne rozhodnutia, a aby súd posúdil tieto aspekty spolu a vo vzájomnej kombinácii. Lebo aj keby aspekty samé o sebe nevedli k záveru, že došlo k prieťahom, posúdiac ich spolu a vo vzájomnej kombinácii už môžu viesť k takémuto záveru. Ved' napokon samotný fakt, že konanie trvá už 8 rokov a zatiaľ vec nebola rozhodnutá ani na súde I. stupňa, hovoria už samy za seba...

Na moju sťažnosť na prieťahy v konaní mi predseda OS Galanta odpísal listom zo dňa 7. 3. 2011 sp. zn. Spr. 1502/2011, že on žiadne prieťahy nevidí.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo P. L. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v k. č. SA – 8 C/205/2004 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Galanta v k. č. SA – 8 C/205/2004, prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. P. L. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Euro.“

Sťažovateľ súčasne žiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, a to s poukazom na nepriaznivé osobné, finančné a majetkové pomery.

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal prietahy v postupe všeobecných súdov vo veci vedenej pod sp. zn. SA-8 C 205/2004.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Z obsahu vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. SA-8 C 205/2004 ústavný súd zistil, že sťažovateľ 22. októbra 2003 podal pôvodne žalobu o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch na Okresnom súde Nitra. Predmetom tohto návrhu boli tvrdenia sťažovateľa, že žalovaný v rámci trestných konaní svojimi nepravdivými výpoveďami zasiahol do jeho osobnostných práv. Z dôvodu miestnej príslušnosti bol však spis 16. augusta 2004 postúpený Okresnému súdu Šaľa, ktorý ho 25. augusta 2004 zaslal Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o miestnej príslušnosti. Krajský súd uznesením č. k. 7 NcC 28/2004-14 z 31. augusta 2004 určil miestnu príslušnosť Okresného súdu Šaľa, ktorému bol spis vrátený 1. októbra 2004.

Okresný súd Šaľa na základe informácie o vedení totožného konania na Okresnom súde Nitra uznesením č. k. 8 C 205/04-20 z 18. novembra 2004 zastavil konanie z dôvodu prekážky litispendencie, proti ktorému podal sťažovateľ 8. decembra 2004 odvolanie

a 17. januára 2005 už okresný súd predložil spis na rozhodnutie Krajskému súdu v Trnave, ktorý uznesením č. k. 11 Co 9/2005-29 z 31. marca 2005 rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 19. mája 2005.

Dňa 23. mája 2005 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, na základe čoho sťažovateľ 7. júna 2005 požiadal o oslobodenie od zaplatenia tohto poplatku. V priebehu júna 2005 okresný súd zisťoval miesto pobytu odporcu a v júli 2005 zisťoval osobné a majetkové pomery sťažovateľa. Následne v auguste 2005 okresný súd žiadal Úrad justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v N. (ďalej len „polícia“) o poskytnutie informácie o trestných veciach, v rámci ktorých mal žalovaný svojimi výpoveďami zasiahnuť do osobnostných práv sťažovateľa. Správa z polície bola okresnému súdu doručená 21. septembra 2005.

Dňa 10. októbra 2005 bolo okresnému súdu doručené potvrdenie o osobných a majetkových pomeroch sťažovateľa, na základe čoho okresný súd uznesením sp. zn. SA 8-C 205/04 z 26. októbra 2005 rozhodol tak, že sťažovateľovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov.

V októbri 2005 a v marci 2006 okresný súd žiadal krajský súd o podanie správy o stave konania v trestných veciach, v rámci ktorých malo dôjsť k zásahu do práv spojených s osobnosťou sťažovateľa. Na základe oznámení krajského súdu zo 7. novembra 2005 a 19. apríla 2006 o tom, že jedna z trestných vecí sťažovateľa už bola právoplatne skončená (k tej bol predložený aj rozsudok, ktorým bol sťažovateľ odsúdený za trestný čin lúpeže) a v druhej trestnej veci (trestný čin vraždy) bol určený termín hlavného pojednávania, okresný súd uznesením sp. zn. SA-8 C 205/2004 z 3. mája 2006 podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) prerušil konanie o ochranu osobnosti do právoplatného skončenia konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 1/05.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 18. mája 2006 odvolanie a 21. júna 2006 okresný súd predložil spis na rozhodnutie Krajskému súdu v Trnave, ktorý uznesením č. k. 10 Co 257/2006-89 z 28. júla 2006 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Spis bol vrátený okresnému súdu 13. septembra 2006.

V priebehu prerušenia konania okresný súd pravidelne (október 2006, marec 2007, máj 2007, júl 2007, september 2007, február 2008, apríl 2008, august 2008, október 2008,

január 2009 a marec 2009) zisťoval na krajskom súde stav trestného konania vedeného pod sp. zn. 1 T 1/2005 a neskôr aj pod sp. zn. 1 T 2/2005.

Počas prerušenia konania bol spis okresného súdu v období od 5. júna 2007 do 24. júla 2007 predložený Kancelárii zástupcu Slovenskej republiky pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „kancelária zástupcu“) a v období od 14. mája 2008 do 10. júla 2008 sa spis nachádzal na ústavnom súde z dôvodu podania sťažnosti.

Dňa 16. apríla 2008 bolo okresnému súde doručené doplnenie žalobného návrhu a žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu.

Dňa 22. mája 2008 bola okresnému súde doručená odpoveď krajského súdu o tom, že vo veci vraždy bol sťažovateľ vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 1/2005 právoplatne odsúdený rozsudkom tamojšieho súdu zo 17. januára 2007 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 To 12/07 zo 7. novembra 2007. Rozsudok vo veci lúpeže sp. zn. 1 T 2/05 z 10. októbra 2005 bol zrušený.

Dňa 4. septembra 2008 okresný súd ustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu z radov advokátov.

Dňa 4. júna 2009 krajský súd zapožičal okresnému súde trestné spisy týkajúce sa sťažovateľa a predmetu konania o ochranu osobnosti sp. zn. 1 T 1/2005 a sp. zn. 1 T 2/2005, na základe čoho okresný súd uznesením sp. zn. SA-8 C 205/2004 zo 16. júla 2009 pokračoval v konaní.

Dňa 20. júla 2009 okresný súd určil termín pojednávania na 16. september 2009, ale 7. septembra 2009 právny zástupca sťažovateľa požiadal o jeho odročenie z dôvodu kolízie s pojednávaním v inej veci.

Dňa 27. novembra 2009 okresný súd určil termín výsluchu sťažovateľa na 18. december 2009 s tým, že sa uskutoční v Ústave na výkon trestu odňatia slobody (ďalej len „ústav“). Pred začatím výsluchu sťažovateľ predložil zmenu petitu návrhu zo 17. decembra 2009, na základe čoho sudca odročil termín výsluchu na 5. marec 2010 a právnenému zástupcovi sťažovateľa určil lehotu do 20. februára 2010, aby predložil písomné materiály, na ktoré sa sťažovateľ odvolával.

Uznesením sp. zn. SA-8C 205/2004 z 21. decembra 2009 okresný súd pripustil zmenu petitu návrhu.

Dňa 5. marca 2010 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného k veci. Toho istého dňa sa v priestoroch ústavu uskutočnil výsluch sťažovateľa, v rámci ktorého sa odvolal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý prisľúbil do spisu predložiť, na základe čoho sudca jeho výsluch odročil na neurčito a jeho právnomu zástupcovi uložil povinnosť upresniť svedkov, ktorých navrhol vypočuť.

Dňa 28. apríla 2010 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa a 10. júna 2010 okresný súd určil termín pojednávania na 12. júl 2010, ale to sa neuskutočnilo z dôvodu zdravotných problémov zákonného sudcu. Následne 27. júla 2010 okresný súd určil termín pojednávania na 6. október 2010, ktoré sa konalo v neprítomnosti žalovaného. V ten istý deň okresný súd určil termín pojednávania na 12. november 2010 a zaslal predvolanie žalovanému.

Dňa 12. novembra 2010 sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu predvolania svedkov odročené na neurčito.

Dňa 10. februára 2011 okresný súd upovedomil ústav o tom, že 10. marca 2011 sa v priestoroch väznice uskutoční pojednávanie.

Dňa 8. marca 2011 bolo okresnému súdu doručené ospravedlnenie právneho zástupcu sťažovateľa, že sa nemôže zúčastniť na pojednávaní z dôvodu kolízie s pojednávaním v inej veci.

Dňa 10. marca 2011 sa v priestoroch ústavu uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 9. jún 2011.

Dňa 9. júna 2011 sa v ústave uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu podania námietky zaujatosti proti sudcovi. Sťažovateľ bol vyzvaný, aby námietku konkretizoval. Jeho podanie týkajúce sa námietky zaujatosti bolo okresnému súdu doručené 14. júna 2011.

Dňa 1. júla 2011 bol spis okresného súdu predložený na preskúmanie ústavnému súdu.

Ústavný súd však musel zohľadniť, a to v neprospech sťažovateľa, že tento návrh podal pôvodne Okresnému súdu Nitra, ktorý nebol miestne príslušným súdom. Miestne príslušnému súdu, ktorým bol v tom čase Okresný súd Šaľa, bol spis postúpený v auguste 2004. Miestnu príslušnosť toto súdu napokon určil aj krajský súd svojím rozhodnutím

z 31. augusta 2004. Dňa 23. mája 2005 bol sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku. Následne sťažovateľ v júni požiadal o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, čomu okresný súd po zabezpečení potrebných podkladov 26. októbra 2005 vyhovel.

V priebehu konania okresný súd zisťoval na polícii a neskôr na krajskom súde stav trestných konaní, v rámci ktorých mal žalovaný zasiahnuť do osobnostných práv sťažovateľa. Keďže tieto konania neboli právoplatne ukončené a ich výsledok mal pre konanie o ochranu osobnosti význam, okresný súd 3. mája 2006 konanie dôvodne prerušil. Počas prerušenia konania okresný súd v pravidelných intervaloch zisťoval stav trestných konaní na krajskom súde, pričom počas tejto doby sa spis okresného súdu takmer dva mesiace (od 5. júna 2007 do 24. júla 2007) nachádzal v kancelárii zástupcu a ďalšie takmer dva mesiace (od 14. mája 2008 do 10. júla 2008) na ústavnom súde na základe podaní sťažovateľa. Okresný súd pokračoval v konaní 16. júla 2009 potom, keď mu krajský súd v júni 2009 zapožičal na nahliadnutie trestné spisy.

Od júla 2009 až do 1. júla 2011, keď bol spis predložený ústavnému súdu na preskúmanie, okresný súd určil vo veci 2 výsluchy sťažovateľa a 6 pojednávanií. Len jedno z týchto pojednávanií (12. júla 2010) sa neuskutočnilo z dôvodu, ktorý je potrebné pripočítať na vrub okresnému súdu ako prekážku v konaní sudcu. Ďalších dvoch pojednávanií (16. septembra 2009 a 10. marca 2011), ktoré boli odročené, sa nezúčastnil právny zástupca sťažovateľa z dôvodu kolízie s pojednávaniami v iných veciach a výsluch sťažovateľa naplánovaný na 18. december 2009 sa neuskutočnil, pretože pred jeho začiatkom sťažovateľ predložil zmenu petitu návrhu zo 17. decembra 2009, ktorú okresný súd pripustil uznesením z 21. decembra 2009.

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu

a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z tohto právneho názoru vychádzal ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti.

Je nepochybné, že namietané konanie ako celok prebieha už od októbra 2003. Miestne príslušný súd vo veci konal až od augusta 2004. Pritom vyše tri roky a dva mesiace (máj 2006 – júl 2009) bolo konanie dôvodne prerušené.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (mutatis mutandis I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP možno považovať za prekážku konania. Totiž v zmysle § 111 ods. 1 citovanej právnej normy ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné priet'ahy v konaní (mutatis mutandis II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, II. ÚS 290/2010, III. ÚS 325/2010).

Ústavný súd konštatuje, že potom, čo okresný súd pokračoval v konaní, postupoval plynulo a jeho konanie spočívalo v nariad'ovaní a uskutočňovaní pojednávaní a výsluchov sťažovateľa smeruje k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.

Ústavný súd je toho názoru, že dĺžka predmetného súdneho sporu vyjmúc obdobie, keď sa spis nachádzal na miestne nepríslušnom súde, čo zapríčinil sťažovateľ (od októbra 2003 do augusta 2004), a obdobie prerušenia konania (od mája 2006 do júla 2009) v okolnostiach prípadu nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Celková dĺžka doterajšieho (čistého) konania okresného súdu v trvaní takmer štyri roky, s prihliadnutím na počet a frekvenciu vo veci vykonaných úkonov, ako aj s poukazom na to, že v danom prípade bol postup okresného súdu sťažený skutočnosťou, že sťažovateľ sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, čo sa odzrkadlilo pri realizácii pojednávanií a výsluchov, zatiaľ vylučuje, aby konanie vedené pod sp. zn. SA-8 C 205/2004 bolo už možné pokladať za konanie so zbytočnými priet'ahmi.

Ústavný súd už v predchádzajúcich prípadoch judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 42/01). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmito článkami (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovelo (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07).

Ústavný súd je toho názoru, že aj keď okresný súd počas takmer štyroch rokov vo veci vedenej pod sp. zn. SA-8 C 205/2004 meritórne nerozhodol, nebol nečinný a vykonal celý rad úkonov smerujúcich k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol už na svojom predbežnom prerokovaní pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že v prípade, ak by postupom okresného súdu v danej veci dochádzalo aj naďalej k zbytočným priet'ahom, sťažovateľ má možnosť opätovne podať sťažnosť ústavnému súdu.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, nezaoberal sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa ani jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011